

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Problemet her er jo, at lige præcis de her spørgsmål om fedme er et socialt problem. Der er kæmpe forskel på, om man er et velfungerende forældrepar, som er i stand til at hjælpe sine børn til at kende forskel på, hvad der er sundt, og hvad der er usundt, eller man er et forældrepar, som ikke har overskud til at beskæftige sig med den type problemstillinger.

Vi er nødt til at erkende, at når vi går ind og regulerer på de her områder, så gør vi det for at forhindre, at der bliver stor forskel i Danmark mellem sundhed og ikkesundhed. Det er det, der er det afgørende for mig i denne her sammenhæng, for jeg vil da være den sidste til at sige, at jeg som forælder er fritaget for et ansvar for, hvad mine børn putter i munden.

Kl. 16.20

(Kort bemærkning).

Inge-Lene Ebdrup (V):

Nu har vi jo i dag fået bevist mange gange – og her tænker jeg også på den ordførertale, vi lige har hørt – at det her forbud kun virker i, vi er måske nede på 25 pct. eller sådan noget, for der er alle mulige forbehold: På internettet er det nærmest umuligt at lave sådan et forbud, og på alle de kanaler, som kommer ind ude fra andre lande end Danmark, er det også helt umuligt, og så skal vi også selv til at finde ud af: Hvad er det så, og hvem skal gøre sig til dommer over, hvilke fødevarer der så er usunde i forhold til det danske tv-marked? Og i det hele taget er vi sådan ved at være nede i, at det er en meget lille del, vi så trods alt kunne gøre noget for i denne her henseende.

Jeg undrer mig over, at man taler så varmt for sådan noget her i stedet for at gøre noget mere ved det, det er det reelle problem, nemlig at børns sukkerindtag i Danmark ikke er større, end det var for år tilbage, det, der er problemet, er, at vi er blevet langt mere inaktive.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Nu ved jeg ikke, hvor fru Inge-Lene Ebdrup har tallene om sukker fra. Jeg tror ikke, der er en sammenhæng med de tal, jeg i hvert fald har fået.

Men jeg vil også godt lige have lov til at svare på det her med, hvordan vi finder ud af, hvad der er sundt, og hvad der er usundt. Lad mig starte med at sige, at det kan de altså finde ud af

i Norge og Sverige, så det kan vi altså nok også i Danmark, og desuden vil vi om ganske kort tid have nogle europæiske reguleringer af lige præcis det her spørgsmål, hvor vi kan læne os op af det. Så jeg er ikke særlig bekymret for, om vi kan finde ud af, hvad der er sundt og usundt; det skal vi nok få løst.

Jeg har så også understreget i min ordførertale, at det her kun er ét aspekt af en meget stor problemstilling, men igen vil jeg gentage, at det altså ikke skal afholde os fra også at forholde os til spørgsmålet om markedsføring.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Ordføreren sagde for lidt siden, at fedme først og fremmest er et socialt problem, og det kan godt ske, at det er størst dér, men hvis man tager et sted, hvor der ikke er de store sociale problemer, Folketingets 179 medlemmer, og hvis vi stiller os op på en lang række, så kan vi konstatere, at ca. 25 pct. er overvægtige, og en del af dem er meget overvægtige. Sådan er det.

Det er jo ikke, fordi vi er et socialt problem, og det er ikke, fordi vi ikke ved nok; det er, fordi vi ikke selv som forældre eller folketingsmedlemmer, eller hvor vi er, tør tage det personlige ansvar at gå foran og vise et godt eksempel, og det er jo det, man lærer sine børn noget ved.

Jeg har fulgt debatter om det her i 20 år i Folketinget, og hver gang debatten er slut, så kan man se alle folketingsmedlemmerne eller i hvert fald det store flertal stå i kø ude ved elevatoren for at komme op til 2. sal, og når man kommer om morgenen, så står de i kø nede i forhallen for at komme med elevatoren op til 1. sal. Så uanset, hvor meget vi ved, så gider vi ikke selv tage det personlige ansvar.

Så derfor: Er det ikke korrekt, at det først og fremmest er det personlige eksempel som forældre, som skolelærere, som folketingsmedlem, der virkelig kan ændre noget i det her samfund?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Nu synes jeg, hr. Helge Adam Møller argumenterede både for det ene og for det andet. Altså, hvis vi ikke selv vil tage et ansvar, så er vi vel som politikere nødt til at gå ind og regulere forholdene, så må det jo være sådan.

Når det så kommer til Folketingets interne forhold, synes jeg måske nok, det er lige lovlig voldsomt. Jeg er lidt buttet, men jeg føler dog trods alt ikke, at jeg tilhører de der 25 pct. stærkt